



"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: מאלב	שם פרטי: גלינה
----------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: מאלב		בלועזית MALEV	
שם פרטי איתו נולדתי: גלינה		בלועזית GALINA	
עיר לידה: לנינגרד		בלועזית LENINGRAD	
שם פרטי ושם משפחה של האב: יעקוב		שם פרטי ושם נעורים של האם: לידיה לוי	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: לנינגרד		בלועזית LENINGRAD	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) יסודי		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור לנינגרד	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מתי		שנת עליה: 1991	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

**נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה**

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

נולדתי בעיר לנינגרד שברוסיה בשנת 1933. גרתי עם אבי ואמי בבית. אבי עבד כמנהל של מפעל קונדיטורי, ואמי הייתה רואה חשבון. בשנת 1941 הלכתי לבית הספר ובדיוק התחיל מצור בלנינגרד. בספטמבר 1941 נאמר לכל תושבי העיר כי העיר נמצאת תחת מצור של גרמנים. הבית שלנו היה ליד מפעל שגרמנים החליטו להפציץ. הורי החליטו לעבר לגור לדודה שלי באזור אחר של העיר וחשבנו שעשינו נכון ושם יהיה לנו יותר טוב, אך ביתה היה ליד בית דפוס ובאחד הימים הוא הופצץ על ידי פצצת תבערה. כמה חודשים לאחר הפצצה עדיין היה באוויר ריח של שרוף וחתיכות של נייר שרוף עפו באוויר והיה מאוד קשה לנשום. לאחר שהתחיל מצור אי אפשר היה לצאת מהעיר, כל החורף גרנו בחדר אחד עם דודה שלי. כל בוקר אמי הייתה מעירה אותי ב 6 בבוקר והיינו הולכות להביא לחם 125 גרם לשתינו. אבי בתקופה הזאת עבד במפעל צבאי ולאחר מכן הועבר לבסיס צבאי לעבוד שם. היו משחררים אותנו פעם בשבועיים הביתה והוא היה הולך את כל המרחק ברגל כיוון שלא הייתה תחבורה ציבורית. אבי היה משתדל להביא לנו משהו לאכול משהו שהיה נשאר לו בעבודה ומה שהוא לא היה מסיים בעצמו. דודתי הייתה מנהלת של גן ילדים שבזמן המלחמה הפך להיות בית יתומים כי הרבה ילדים נשארו לבד ללא הורים וללא בית. אי אפשר היה לצאת מהעיר, היחידים שהיו מפנים היו בתי יתומים. דודה שלי לקחה את אמא שלי בתור גננת לגן ילדים, ובאפריל הגיעה ההחלטה לפנות את הגן ילדים שבו היינו. נסענו חודש שלם במשאיות, לכיוון עיר קסטרומה שנמצאת על שפת נהר וולגה. לפנינו נסעו עוד משאיות עם ילדים מבתי יתומים אחרים, ואחד מהם פשוט נפל מתחת לקרח כי נסענו דרך נהר קפוא לדוגה. ב 4.4.42 הגענו לקסטרומה, חיינו שם תקופה מסוימת, אמי עבדה. באוגוסט 44 אמי ודודתי התגייסו לתוכנית לשיקום של עיר לנינגרד. וככה חזרנו ללנינגרד. בינואר 24 המצור הוסר והתחלנו עם הזמן לחזור לחיים.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר תום המלחמה סיימתי בית הספר, הלכתי ללמוד במכללה במקצוע מומחה לסחורה. לאחר מכם סיימתי אוניברסיטה שמתמחה בלימודי מסחר. בשנת 1971 פגשתי את בעלי ולאחר שנתיים נולד לנו בן. ב 1991 בדצמבר החלטנו לעלות לישראל אני, בעלי, בני ואימי. בהתחלה גרנו אצל בן דוד שלי בצפת, ולאחר מכם עברנו לגור בכרמיאל ומאז חיים כאן.

ראיון: מאיה אבניצקי

כרמיאל, פברואר 2013